

<pre>

</pre>

Du var ensam när du kom, och du är lika ensam nu

Jag blev livrädd när jag insåg att det var mig själv jag såg i spegeln.

Tiden stannade upp och hela universum höll andan.

Spegeln täcktes av imma när jag andades ut igen och min tvilling suddades ut.

Ångesten kom krypande redan då, ångesten och kylan.

Klamrade sig fast i min spegelbild, i mina andetag.

Ljudet från ett piano letade sig fram genom väggarna till mina öron.

Långsamt plinkande, ljusa lätta toner.

Ett fönster slog igen bakom mig och glasrutan gick sönder.

Glassplittret slungades ut i luften och ville aldrig nå golvet.

Det träffade mig, vartenda ett, i huden, över hela min kropp.

Jag kunde känna hur jag gick sönder.

Hur splittret fortsatte genom min kropp för att sedan träffa spegeln.

Förstöra även den.

Spegeln sprack från kant till kant.

Blodet stänkte och samlades i en växande pöl intill mina fötter.

Pianot spelade samma melodi, om igen.

På golvet låg jag och försökte hålla ihop min kropp.

Försökte få den att inte gå sönder.

Mitt blod täckte hela golvet, glassplittret likaså.

Jag blinkade, öppnade ögonen.

Genom en hinna av blod såg jag mig själv i en spegelskärva.

Då förstod jag att det var för sent.

Och pianot upphörde aldrig att spela.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Thisisnotashoe med Poeter.se id #31234 innehar upphovsrätten